

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום חמישי ט"ז שבט תשע"ח | דף היומי בבלי: עבודה זרה יז.
דף היומי בהלכה: מסעיף ג' עד סעיף ו'. | לוח יומי מקוצר: עמוד 150 סימן רצ"ט.
מוסר: כבוד שמים פתיחה "הנה ידוע לכל" עד תחילת פרק א'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק ג משנה א עד משנה ו.

הדף היומי בהלכה

מדוע ניתן לעשות הבדלה עד ליום שלישי בלבד?

וכיון שיש באפשרותו להבדיל, אסור לאכול בטרם יבדיל (ראה שו"ע רצו, ג).
אולם, מיום רביעי ואילך אסור להבדיל, כיון שימים אלו שייכים לשבת הבאה,
וקדושת השבת הקודמת חלפה, ולא ניתן עוד להבדיל בינה לבין החול.
[שו"ע רצט, ו, ומשנ"ב טו-טז, וביה"ל ד"ה ולקבל]

עיקר מצות הבדלה היא במוצאי שבת, ולכן אסור לאחור את ההבדלה ליום
ראשון. ומי שלא הבדיל במוצאי שבת, בין בשוגג ובין במזיד, יכול להבדיל עד
לסוף יום שלישי, כיון ששלושת הימים הראשונים של השבוע שייכים לשבת
שלפניהם, וממילא קדושת השבת עדיין קיימת, וניתן להבדיל בין קודש לחול.

הדף היומי בהלכה

האם ניתן לעשות הבדלה ביום ראשון לאחר ארוחת בוקר?

אם אכל לפני הבדלה.
והרמ"א פוסק כדעה הראשונה, שניתן להבדיל עד ליום שלישי, ואף אם אכל.
ולכל הדעות, יש להסמיך את ההבדלה לשבת ככל האפשר, משום שזרזים
מקדימים למצוות.

[שו"ע רצט, ו, ומשנ"ב טז-יז]

כאמור, מי שלא הבדיל במוצאי שבת, רשאי להבדיל עד ליום שלישי. ויש
אומרים שניתן להבדיל רק עד לסוף יום ראשון, כיון שהיום הולך אחר הלילה
של מוצאי שבת, אך לא מעבר לכך.

ויש אומרים עוד, שאם אכל מיום ראשון ואילך ללא הבדלה, אינו רשאי
להבדיל לאחר מכן; וזאת בניגוד לליל מוצאי שבת, שבו חובה להבדיל אף

הדף היומי בהלכה

האם ניתן לברך על הבשמים בהבדלה הנעשית ביום שני?

הדואבת על צאת השבת; והגם שמותר לאדם לברך עליהם בכל עת שיחפוץ
להריחם, אסור לברך עליהם בתוך סדר ההבדלה מיום ראשון ואילך, כיון שהיא
מהווה הפסק בין ברכת היין לשתיתו.

[שו"ע רצט, ו, ומשנ"ב יח]

כל האמור לעיל בענין הבדלה מיום ראשון ואילך, הוא בנוגע לברכת הגפן
וברכת 'המבדיל בין קודש לחול' בלבד; אבל ברכת 'מאורי האש', לא ניתן
לאומרה אלא במוצאי שבת בלבד, כיון שהטעם שהנהיגו לאומרה בהבדלה הוא
משום שהאש נבראה במוצאי שבת, ואין לה שייכות לימים האחרים.

וכן הבשמים - הנהיגו להריחם דווקא במוצאי שבת, כדי להשיב את הנפש

ניסה הילד השני להרגיעו: "הלא תקבל אוכל בטיש יחד עם שאר האורחים"... אך הילד הראשון השיבו באנחה כבושה: "אבל הרבי נכנס לטיש בשעה כל כך מאוחרת, ואני רעב מאוד"...

ליום היארציית של הרה"ק בעל 'דברי שמואל' מסלונים זי"ע - י"ט שבט תרע"ו

האכסניות המפוזרות בעיר. הציבור נחפז להתחיל ולסיים בבחילות את סעודת החג ולרוץ מהר אל הטיש, מבלי להבין מה קרה הפעם ומה פשר החיפזון הזה. רק מאוחר יותר התברר, שבצאת הרבי מבית המדרש קלטה אוזנו דרך הילוכו שיחת שני ילדים פעוטים אשר שהו בחצר, האחד ילד לאב עני שאמור לסעוד בטיש, והוא מתנה את כאבו לפני רעהו כי הרעב מציק לו... כבר חלפו הרבה שעות שלא בא שום מאכל אל פיו...

ניסה הילד השני להרגיעו: "הלא תקבל אוכל בטיש יחד עם שאר האורחים"... אך הילד הראשון השיבו באנחה כבושה: "אבל הרבי לטיש בשעה כל כך מאוחרת, ואני רעב מאוד"... ברגע ששמע ה'דברי שמואל' את דברי הילד, ויתר על כל הכנותיו והשגותיו בשעה נשגבה זו, הפך את כל הסדרים ולוח הזמנים וחש להשביע את רעבונו של הילד.

(בתיבות אבות)

בליל ראש השנה רגיל היה ה'דברי שמואל' מסלונים זי"ע להיכנס לחדרו לאחר התפילה, שם התבודד במשך שעות אחדות כהכנה לקידוש ועריכת השולחן אשר לפני ה'.

ציבור החסידים הגדול - ובהם מאות אורחים שהגיעו 'נסיעה' לסלונים מערים אחרות ומארץ ישראל, סרו בינתיים איש לביתו או לאכסנייתו וקיימו את סעודת החג כדת. אולם היו בקהל גם כן אורחים דלי אמצעים אשר לא השיגה ידם להסתדר באכסניה על חשבונם, והם הוזמנו להסב על שולחן הרבי שם יקבלו את ארוחתם.

באחת השנים כשיצא הרבי מתפילת ליל ראש השנה מבית מדרשו, בטרם עמד להיכנס לחדרו להתבודד פנה לפתע אל משמשו הנאמן רבי ישראל זלמן והודיעו כי הוא עומד להכנס בעוד זמן קצר לעריכת השולחן. מיהר רבי ישראל זלמן להעביר את הידיעה לחסידים, והשמועה פשטה כחץ מקשת בכל

פניני הפרשה

שאל מרן הגראי"ל את ר' יצחק לווינשטיין מה השעה, והוא השיב לו כי השעה עשר דקות לפני 12:00. אמר רבנו - "אם כן נישאר עד 12:00 ואז נצא". לאחר מכן הבחין ר' יצחק כי טעה...

מדבר שקר תרחק (שמות כג ז)

לאחר מכן הבחין ר' יצחק כי טעה, וכי בעת שרבנו שאל אותו הייתה השעה עשר דקות לפני 12:00... הוא אמר זאת לרבנו, אולם רבנו נענה ואמר: "כיון שיצא מפני שנישאר עד 12:00, אין זה מדת האמת לצאת קודם". נטל אפוא רבנו גמרא, והתיישב ללמוד בידי האולם עד השעה 12:00... (כאיל תערוג)

באחת הפעמים שהגיע מרן הגראי"ל שטיינמן זצ"ל לחתונה שהיה צריך להשתתף בה מפני הכרת הטוב, לאחר ששהה בחתונה זמן מה שאל את נאמנו רבי יצחק לווינשטיין מה השעה, והוא השיב לו כי השעה עשר דקות לפני 12:00. אמר רבנו: "אם כן נישאר עד 12:00 ואז נצא".

קנין חכמה - פרקי אבות

התהפכתי על יצועי בבכיות נוראות וחרטה עמוקה, הרגשתי שהתהפכתי לאיש אחר לגמרי, ומיד למחרת התעוררה בקרבי רוח חדשה ומאז לא יכולתי בשום אופן לעזוב את הגמרא.

הסיפור של המתמיד הגדול שסיפר הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל

חברותא. גם הקב"ה כביכול פותח את הגמרא לעומתך, וכאשר הנך סוגר את הגמרא הרי מוכרח ה' יתברך גם כן לסגור את הגמרא נגדך... ואין לשער גודל הצער שנגרם בזה לשכינה הקדושה! ולמה אתה מצער כל כך את השכינה?! המילים המועטות הללו שדיבר עמי ה'בית הלוי' - סיים רבי דוד המתמיד - שנאמרו באש קודש מעומק נהמת לבו הטהור, חדרו מאוד אל עומק לבבי ופעפעו בי כל הלילה, ולא מצאתי מנוחה ומרגוע לנפשי. לאחר אותו לילה שהתהפכתי על יצועי בבכיות נוראות וחרטה עמוקה, הרגשתי שהתהפכתי לאיש אחר לגמרי, ומיד למחרת התעוררה בקרבי רוח חדשה ומאז לא יכולתי בשום אופן לעזוב את הגמרא.

מאז ועד היום, כל ימי חיי מפעפעת בי תוכחתו של ה'בית הלוי', אף עד ימי זקנה ושיבה, ובכל פעם שפותח אני את הגמרא, מזכיר אני את מאמר חז"ל שכל היושב ושונה השכינה הקדושה פותחת את הגמרא כנגדו, ושוב אינני מסוגל לסוגרה.

(טיב הקהילה)

ומנין אפילו אחד, שנאמר בכל המקום אשר אזכיר את שמי (אבות ג ו).

הסיפור המתמיד הגדול שסיפר הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל בבני ברק היה חי בדור שלפנינו זקן ישיש אחד, שנקרא "רבי דוד דער מתמיד", שהיה מתמיד גדול ונפלא ושקדן עצום בניצול כל הרגעים בשלמות. עד כדי כך, שלא היה בא לביתו ולמשפחתו כי אם לשבת, וכל ימות השבוע היה אוכל וישן בבית המדרש לרוב התמדתו, כי לא רצה להפסיד את זמן ההליכה לביתו וחזרה וכו'.

פעם שאלוהו כיצד זכה להגיע למדרגת אהבת תורה נפלאה כל כך. פתח וסיפר: בנערותי למדתי בישיבת וואלוז'ין אצל ה'בית הלוי זצוק"ל. באותם ימים לא היתה לי חשקת התורה כלל, לא אהבתי ללמוד. הייתי מסתובב בריקנות ומשוחח עם בחורים על הא ועל דא, הכל הייתי עושה, רק לא ללמוד.

יום אחד הזמין אותי ראש הישיבה, הגאון רבי יושע בער, לשיחה נוקבת, וטען בפני לאמור: הרי בגמרא נאמר שאפילו יחיד שיושב ועוסק בתורה שכינה כנגדו, שנאמר בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך. ואם כן, בכל פעם שאתה פותח את הגמרא - הרי באה השכינה הקדושה לשבת עמך, ונעשית לך

מרן הרב אברמסקי: "מה שאת מבקשת זה למעלה מדרך הטבע, ומי שעומד למעלה מן הטבע, זה ריבונו של עולם שהוא הכל יכול, נתחלק בתפקידים: את תגידי תהילים, ואני אלך למשרדי הצבא."

כל אלמנה ויתום לא תענון (שמות כב, כא)

באנגליה היו הישיבות מגישות מדי שנה את רשימות התלמידים למשרד ההגנה, וכל תלמיד היה מקבל לביתו את האישור שהוא יכול להמשיך ללמוד, ודחו את גיוסו למשך שנה. כך היו עושים מדי שנה בשנה, בלי בעיות, בלי שאילתות, בלי כל מיני עניינים וקשיים אחרים.

אך לפני שהיו מגישים את הרשימות למשרד ההגנה צריכים היו לקבל על זה אישור, והמאשר בתקופת סיפורנו היה הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל, שהיה הרב הראשי של אנגליה. אחרי חתימתו זה היה עובר מיד את אישורם של נציגי הצבא, ותוך מספר ימים היו מקבלים כל הבחורים הרשומים ברשימות את ההודעה של הפטור לביתם.

סיפר הרב אברמסקי, כי שנה אחת ביום הגשת הרשימות נכנסה אליו אשה אחת וסיפרה כי לא מזמן התאלמנה מבעלה ה"י, ויש לה בן יחיד אשר עד לא מזמן ישב ולמד בשקידה בישיבה - פה בלונדון, ועתה ממשיך הוא אמנם בשקידתו, אבל בגלל המצב הוא בא לישון בלילה בבית, וגם בצהריים הוא נכנס הביתה לאכול עמה את סעודת הצהריים ולהתעניין בשלומה. וממילא מסתדר לו יותר טוב שלא ללכת ללמוד בישיבה, אלא יושב הוא ולומד כל היום, ביום ובלילה, בבית המדרש ליד הבית.

והנה עתה, הנהלת הישיבה אמרה כי כיון שאין הוא נמצא בישיבה הם אינם יכולים לרשום אותו ברשימת בחורי הישיבה, כי הרשימה חייבת להיות אמינה, וממילא אין הוא יכול לקבל את הפטור. היא ביקשה אפוא עצה מהרב אברמסקי איך אפשר לסדר שגם הבן שלה יקבל את האישור.

אמר לה מרן הרב אברמסקי: "מה שאת מבקשת זה למעלה מדרך הטבע, כיון שהחוק פה אומר שמי שרשום - רשום, ומי שלא רשום - לא רשום. אי אפשר להכניס ב'דלת האחורית'. אבל יש מי שעומד למעלה מן הטבע, זה ריבונו של עולם שהוא הכל יכול, והוא עומד למעלה מהכל... הוא אביהם של אלמנות ויתומים, ויעזור לכם ברחמי הרבים, ולכן בואי נתחלק בתפקידים: את תגידי תהילים, ואני אלך למשרדי הצבא."

היא הלכה למלאות את חלקה בהסכם, והרב קם מיד והלך למשרד הצבא של לונדון. הפקיד הממונה על עניין זה חרד לקראתו, במה הוא זכה לכבוד רב כזה. פנה אליו הרב ואמר לו באנגלית רוטה: "באתי לבקש ממך שתעשה

חסד עם אחד האזרחים היותר נאמנים של הוד מלכותו... תדע, היום הגשתי את הרשימות של בני הישיבות באנגליה על מנת שיקבלו את השחרור הרגיל, וכעת באה אלי אשה אלמנה ודמעתה על לחיה, היא אומרת שבגלל המצב שלה צריך הבן שלה ללמוד בבית המדרש ליד הבית ולכן הוא לא רשום בישיבה. הוא לומד בשקידה, לא פחות ואולי אף יותר מבחורים אחרים, והיא מבקשת שישלחו גם לו פטור.

"ועכשיו - הוסיף הרב אברמסקי - "תשמע מה אני אומר לך. על פי ה'קודקס' [ספר החוקים של המדינה] אסור לך לעשות את זה, ואם תעשה את זה אתה אפילו צפוי לעונש. אבל תדע לך, אתה אדם צעיר ואני אדם זקן, לך אין כל נסיון בחיים, אבל לי יש נסיון בחיים - אם כן דע לך, שיש ספר יותר נעלה מה'קודקס' - לספר הזה קוראים 'ספר הלב'... ב'ספר הלב' כתוב, שמי שעושה כזו מצוה, כזה חסד, ומיטיב עם האלמנה ועם היתום, אז ה' יתברך, הכל יכול, מיטיב לו ולזרעו עד סוף כל הדורות. ואני חוזר עוד פעם" - המשך, כדרכו תמיד לחזור שנית על דבריו ולהסביר - "תשקול היטב את הדברים. לפי ספר החוקים היבש, אשר כתבוהו בני אדם, אסור לעשות את זה. אבל יש ספר אחר, ספר הלב... ספר הלב זה אלוקות, זה רוחניות... זה מהרבונו של עולם. שם כתוב שמי שעושה את הפעולה הזאת ומיטיב עם האלמנה ועם היתום, אז הרבונו של עולם, הכל יכול, מיטיב לו ולזרעו עד סוף כל הדורות. תהיה לך הזדמנות נדירה, הזדמנות פז יוצאת דופן, אינני יודע מתי תהיה לך עוד פעם הזדמנות כזאת..."

בידי הרב אברמסקי כבר היה מוכן דף שעליו היו רשומים השם והכתובת של הבחור. כך היתה שיטתו, שהוא לא מחכה לקבל תשובה. הוא לא צריך שעכשיו יתחיל ההוא שנגדו לפלפל אתו בעניין... הוא העביר את המסר, ועכשיו שההוא יתייחד עם הדברים בינו לבין עצמו, ויחליט מה לעשות.

וכך, שם הרב אברמסקי את הפתק על השולחן ואמר לפקיד: "אני מקווה שבשלושה ארבעה ימים הקרובים יהיה הפטור מונח בתיבת הדואר שבכתובת הזו... למה? כי בספר הלב כתוב שמי שעושה את זה, הכל יכול מיטיב לו... שלום..." והוא הלך...

אחרי כמה ימים, כבר היה מונח הפטור בתיבת הדואר של הבחור... (ע"פ להתעדן באהבתך)

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

איזו מצוות עשה מהתורה מקיים בחור ישיבה המקפיד להתחבר עם חברים יראי שמים?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

ד) אם גרם על ידי סיפורו שחברו יאבד את פרנסתו וכדומה, עובר גם על עשה של 'גר ותושב וחי עמך'... 'וחי אחיך עמך'.

ה) מקבל לשון הרע עובר לפעמים על עשה של 'הוכח תוכיח', אם לא מוכיח את חברו על שמספר לשון הרע (היינו אם יודע שיקבל את תוכחתו, ואפילו אם יש לו ספק בזה. וראה בביאורים ומוספים שיש אומרים שצריך להוכיחו גם אם לא יועיל, וראה עוד שם בפרטי הדברים).

ו) אם מדבק עצמו בחבורה של אנשי רשע ובעלי לשון הרע, עובר גם על עשה של 'ובו תדבק', שחז"ל ביארו בזה שהמצווה היא להתדבק בחכמי התורה וללמוד ממעשיהם, ולכן בוודאי מי שעושה ההיפך ומדבק עצמו בחבורת רשעים, עובר על 'עשה' זה.

בביאורים ומוספים מביאים בזה חידוש מעניין ביותר: כשאדם נמצא בין אנשים בינוניים במעשיהם, אך יש מהם שטובים יותר ויש שטובים פחות - כתב באגרות משה שכאשר מתדבק בבינוניים, שיכול ללמוד מהם מעשים טובים, מקיים 'ובו תדבק!' והוכיח כן מלשון הרמב"ם, שצריך 'להתדבק בצדיקים ולהתרחק מהרשעים', ומשמע שהמצווה היא להתדבק תמיד ביותר טובים ולהתרחק מהפחות טובים, ואין כוונתו שרק בהתדבקות בצדיקים גמורים מקיים המצווה.

בסדר הלימוד היומי עומדים עתה באמצע החלק השני מהפתיחה - עשין, בו מונה החפץ חיים על אילו מצוות עשה עובר המספר לשון הרע. טרם שנגיע לסעיפים הנלמדים היום (ה-ו), נזכיר בקצרה את העשין שמנה ה'חפץ חיים' בסעיפים הקודמים שנלמדו בימים שישי ושבת.

א) המספר לשון הרע עובר בעשה של 'זכור את אשר עשה ה' אלקיך למרים' בביאורים ומוספים של 'דרשו' מרחיבים בגדרי מצווה זו, אופני קיומה ותדירות חיובה. ומעניין לציין את המובא שם מדברי ה'חפץ חיים' בספר חובת השמירה בשם הגאון רבי בצלאל מווילנא, שגם על ידי לימוד הלכות לשון הרע מקיימים מצווה זו. וראה שם דעות נוספות בזה.

ב) המספר לשון הרע עובר גם על עשה של 'ואהבת לרעך כמוך'. גם כאן מרחיבים בביאורים ומוספים' בגדרי מצווה זו, ונזכיר רק נידון אחד: אדם שאינו מקפיד על בזיונו - האם המספר עליו לשון הרע עובר על עשה של 'ואהבת?' לדעת הגר"ח קנייבסקי הוא אכן עובר, משום שבטלה דעתו אצל כל אדם, ואף שאומר שאינו מקפיד, באמת הוא כן מקפיד.

ג) לפעמים עובר המספר גם על 'בצדק תשפוט עמיתך', כגון שראה אצל חברו מעשה שאפשר לשופטו לזכות או לחובה, וסיפרו כדבר גנות. וגם המקבל לשון הרע עשוי לעבור על איסור זה.

ציו: יואל וקסברגר

מי שאינו מקבל קטרוגים ולשון הרע ורכילות על זולתו, הרי מצד היושר והנהגת הבריאה יש טעם וסיבה שלא לקבל את הקטרוגים כנגדו

מתוך לימוד המוסר היומי בספרי החפץ חיים:

היושר והנהגת הבריאה יש טעם וסיבה שלא לקבל את הקטרוגים כנגדו, כי הקב"ה מנהיג את הבריאה במידה כנגד מידה, וכשם שהוא לא מקבל קטרוג, כך הקב"ה אינו מקבל.

ולכן אמרו רבותינו ז"ל, שאמר הקב"ה: מכל הצרות הבאות עליכם אני יכול להציל אתכם, אבל בלשון הרע, הטמן עצמך, ואין אתה נפסד. והיינו, שבכך שיטמינו עצמם מלספר לשון הרע ומלקבל, ימצא הקב"ה תואנה לסתום את פי המקטרגים ולא לקבל את דבריהם.

[כבוד שמים פרק א, אות י]

הנזהר מלקבל לשון הרע, מלבד שהוא מקיים את המצוה לא תשא שְׁמַע (שְׁנָא, האמורה גם) על קבלת לשון הרע, יש לו רווח עצום, כללי, הנוגע לכל העבירות שעבר - שהקב"ה לא מקבל את הקטרוגים כנגדו!

וטעם הדבר, שהקב"ה, שהוא מקור הטוב והחסד, רצונו להטיב עם ברואיו בכל מקרה, דהיינו גם כאשר חטאו ופשעו, אלא שקבע בתחילת הבריאה שעל ידי עשיית מצוה קונה האדם סגור, ועל ידי עבירה - קטגור. ואחר שכך קבע בתחילת הבריאה, רצון השי"ת שלא יקטרגו המקטרגים, אך דרכם לקטרג, וכאשר מקטרגים, כביכול מוכרח הקב"ה לקבלם.

אבל מי שאינו מקבל קטרוגים ולשון הרע ורכילות על זולתו, הרי מצד

פרשת השבוע

מנהל הישיבה נסע במיוחד למנהטן לרכוש וילונות יקרים שניתן להשיגם רק שם. הוא הביאם לישיבה והעובדים הרכיבו אותם בעמל רב על החלונות. לאחר שבוע הגיעו חברי המשלחת, הביטו על הווילונות ואמרו: "הם לא מתאימים!"

איזה פגם מצאו אנשי הממשל האמריקאי בוילונות המהודרים ששמה הישיבה לכבוד ביקור הנשיא?

אותם בעמל רב על החלונות.

לאחר שבוע הגיעו חברי המשלחת, הביטו על הווילונות ואמרו: "ווילונות אלו אינם מתאימים, אין מה להתווכח, הנשיא לא יוכל להגיע בגלל הווילונות האלו!" "אם כן מה אתם רוצים שאני אעשה?" תמה המנהל.

"אנו נתן לך כתובת היכן ניתן להשיג וילונות בדיוק כמו שהנשיא רוצה. וילונות אלו - שלא יראו פה! בל יפקד ובל יזכר!"

המנהל המותש לא הבין מה לא בסדר בוילונות הללו, אך לא שאל שאלות, הלך לאותו מקום שאמרו חברי המשלחת ורכש את הווילונות. הביא אותם לישיבה, התקינו אותם ואת הקודמים זרקו.

הגיעה שוב המשלחת ואמרה: "יופי, הווילונות בסדר. עכשיו נקבע מועד לבואו של הנשיא."

אחרי כל התלאות המרובות, סוף סוף הגיע היום המיוחל. הנשיא הופיע בישיבה עם כל הפמליה ונשא נאום בחדר האוכל. כמו כן נאמרו דרשות לכבודו, והתקיימה קבלת פנים מיוחדת. הוא סייר בבנייני הישיבה, ולאחר מכן לווהו צוות הישיבה עד לרכב השרד.

מנהל הישיבה, דעתו היתה מבולבלת ולא מצא לנפשו מנוחה: איזה פגם מצאו אנשי בית הנשיא בוילונות הראשונים שהביא? הרי הווילונות השניים לא מגיעים לקרסוליים של יפי הווילונות הראשונים?

הוא הסתובב בין אנשי הנשיא ורצה לשמוע מהם תשובה, והתשובה ששמע מהם הייתה ממש מזעזעת:

כשהנשיא מגיע למקום, עיני כל המשתתפים בארוע חייבות להיות נשואות אל פני הנשיא בלבד, לא אל שום דבר אחר. אם היו מתקינים את הווילונות הקודמים, היה חשש רציני שבאמצע הנאום של הנשיא אדם אחד יסובב את ראשו ויביט על הווילונות, וזה דבר שבשום פנים ואופן אסור שיקרה!..."

וכך להבדיל, כשיהודי עומד בתפילה לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, כל מחשבתו צריכה להתמקד אך ורק בו יתברך! ואין זה סתם הידור הלכה אלא הלכה פסוקה בשולחן ערוך (סימן צ"ג), שלפני התפילה יסלק את כל המחשבות המטרידות אותו עד שתהא מחשבתו זכה בתפילתו.

זהו "ועבדתם את ה' אלוקים" - עבודת התפילה שהיא במקום קרבן.

(יחי ראובן)

ועבדתם את ה' אלקיכם (שמות כג כה)

אחד ממנהלי הישיבות באמריקה, שהיה פיקח גדול, עמל תדיר לגייס תרומות ותקציבים לישיבה. היו לו כל מיני המצאות, אבל כבר נאמר ש"לא לחכמים לחם", מצבה הגשמי של הישיבה היה בכי רע. למרות כן לא פסק מלייצר במוחו רעיונות ותכניות כיצד להכניס הרבה כסף לישיבה.

יום אחד עלה בדעתו רעיון: להזמין את נשיא ארצות הברית לביקור בישיבה. צעד כזה גורם לפרסומת גדולה, וישיבה שיש לה פרסום רב מכניסה כסף רב לקופתה.

איך מביאים את הנשיא לישיבה?

הפעיל המנהל פרוטקציות, הביא כל מיני שתדלנים, טוה קשרים והניע מערכות. בסוף, אחרי כל ההשתדלות הגדולה הגיעה התשובה המשמחת - הנשיא קבל את ההזמנה והוא יגיע לישיבה.

שמחה וששון, צהלה ורינה - הנשיא יבוא לבקר בישיבה!

לפני שהנשיא מגיע, שולחים מבית הנשיאות נציגי ביקורת לבדוק האם המקום מתאים למדרך כף רגלו של כבוד הנשיא.

הגיעה המשלחת, בחנו את המקום בחינה מדוקדקת, ובסופה הודיעו להנהלה: "כנראה אינכם מעודכנים בנהלים. האם הנשיא יכול לבוא למקום כזה? צריך לצבוע כאן ולסייד שם, לתקן את הדלתות ולהבריך את החלונות, להרכיב נברשת יפה במרכז האולם... בקיצור, רשימה של דברים.

"אל דאגה", ענה המנהל, "נעשה כל מה שתאמרו לנו".

"טוב מאד", אמרו חברי המשלחת, "אולם עליך לדעת כי זה לא הסוף. אחרי שתסיימו לתקן את כל המופיע ברשימה, תבוא משלחת נוספת לבדוק האם הכל מושלם או שעדיין יש מה לשפר".

לאחר כחודש ימים הגיעה משלחת נוספת מבית הנשיא לראות אם הכל תקין. בדקו הכל בקפידה וראו כי אכן כל התיקונים בוצעו לשביעות רצונם.

"התקדמתם יפה", אמרו למנהל הישיבה, "אך יש עוד משהו לא תקין בחלון, וגם שכחנו דבר נוסף - מוכרחים להתקין וילונות. היעלה על הדעת שהאולם בו ינאם הנשיא יהיה ללא וילונות?!"

"בסדר גמור, נעשה הכל, נתקן את החלון ונתלה וילונות".

מנהל הישיבה נסע במיוחד למנהטן לרכוש עבור הישיבה וילונות יקרים שניתן להשיגם רק שם. שילם עבורם טבין ותקילין, הביאם לישיבה, והעובדים הרכיבו